

[Axel Dam.]

som han selv finder højst kultiverende, med Tab, for tomme Bænke; det er til syvende og sidst alligevel det teatersøgende Publikum, der kommer til at bestemme, hvilket Niveau Forestillingerne skal have.

At disse Kvalifikationer neppe altid har været i saa høj Grad til Stede, som man forudsætter, fremgaar maaske ogsaa af en lille Notits, jeg læste i Regeringsbladet „Politiken“, det var vist for den 7. Januar. Det var om en Biografdirektør, der blev idømt 4 Maaneders Fængsel, fordi han havde bortført en 17-aarig Pige og havde drevet rundt med hende til forskellige Forlystelser; man fandt hende saa til sidst skjult i hans Biografteater. Nogen større Garanti er der just ikke for, at saadanne Personer netop skulde sidde inde med de moralske Kvalifikationer, som maa forlanges, naar man vil have, at der skal øves Kontrol ogsaa med Filmsstykkernes Moral. At det skal gøres med Hensyn til politiske Ting, der kunde vække Uvillie i Udlandet, og lignende, er en mere selvindlysende Sag.

Med Hensyn til Censuren skal jeg ikke ved denne Lejlighed paaberaabe mig Grundlovens Bestemmelse om, at Censur og andre forebyggende Foranstaltninger ingen Sinde mere maa genindføres. Jeg tror, det er muligt at faa en Censur under saadanne Former, at den ikke rammes af det, der her har været Grundlovens Mening. Det er jo nemlig saaledes, at Censur ønskes af Biograferne og Bevillingshaverne; ogsaa den tidligere Censor, P. A. Rosenberg, har til mig udtalt, at de meget nødig vilde af med Censuren. Men derfor behøver man ikke at tage Ansvar fra dem.

Der foreslaas ogsaa af Mindretallet i Kommissionsbetænkningen en frivillig Censur, som man kan henvende sig til og faa at vide, hvorvidt man efter de gældende Lovbestemmelser og tidligere Domsafsigelser kan risikere at faa en Film forbudt. Der er nemlig stor Risiko og mange Omkostninger forbundet med at sætte et saadant Stykke i Scene, og man vilde lide et stort Tab, hvis det efter en Førsteopførelse blev forbudt. Der er intet i Vejen for, at man lige fuldt kan lægge Ansvar paa den paagældende og sige, at hvis han trods Censurens Advarsel opfører Filmen, maa han tage Skade for Hjemgæld.

Denne Censur maa selvfølgelig de Mennesker, der skal benytte den, selv betale. Jeg er enig med de fleste af de tidligere Ordførere i, at Censuren skal hvile i sig selv og ikke

give noget Overskud, der skal bruges til andre, ganske uvedkommende Formaal, ligesom jeg selvfølgelig maa være Modstander af, at der paalægges Biografdirektøren eller Bevillingshaveren at yde Tilskud til private eller offentlige eller andre almene Formaal. Jeg kan her paaberaabe mig en Udtalelse i Regeringsbladet „Politiken“, der for et Par Dage siden skrev, ganske vist i en anden Sammenhæng, aabenbart i et Anfald af Retsindighed, at hvor det gælder Lytternes Penge, de 3 Kr. ekstra, som vi betaler for meget for at have Radio, skal disse Lytternes Penge bruges til Radioformaal og ikke til andre uvedkommende Ting. Det var glædeligt, om dette Princip kunde trænge ind paa andre Omraader. Det er et af de Principper, vi er Talsmænd for, ud fra Kravet om enhver sit, at man skal betale for de Goder, man modtager, og ikke for dem, man ikke modtager.

Jeg kunde tænke mig, at der blev foretaget enkelte Ændringer i Forslaget, saaledes som det nu foreligger, og adskillige Udtalelser fra de andre Ordførere tyder jo ogsaa paa, at nogle af de værste Skavanker vil blive fjernet. Jeg vilde gerne se, om man optog enkelte Ændringer, som Mindretallet har stillet, og som findes i den røde Betænkning. Jeg vil meget anbefale de ærede Medlemmer af dette høje Ting nøje at studere Mindretallets Betænkning og den Kritik, den giver af alle disse temmelig overfladiske Ræsonnementer, der af Flertallet fremføres til Fordel for Bevillingssystemet. Her som paa mange andre Omraader er det saaledes, at de fornuftige Ting siges af Mindretallet, medens Flertallet holder paa det gale, af gammel Vane, eller hvad Grunden nu kan være.

Vi vil altsaa forbeholde os vor Stilling, indtil vi ser Forslagets Fremkomst ved anden Behandling og de mulige Ændringsforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Det ærede Medlem Fru Elna Munch ønskede ikke, at Kvinder skulde have nogen privilegeret Stilling med Hensyn til Adgang til at blive udnævnt til Censorer, idet hun mente, at det var Kvindernes Dygtighed alene, der skulde kvalificere til denne Stilling. Jeg er selvfølgelig enig med det ærede Medlem i, at det bør være Kvindernes Dygtighed, der kvalificerer, men derfor kan jeg ikke ganske udelukke den Tanke, at man meget godt i den omtalte Paragraf i Loven kunde ind-